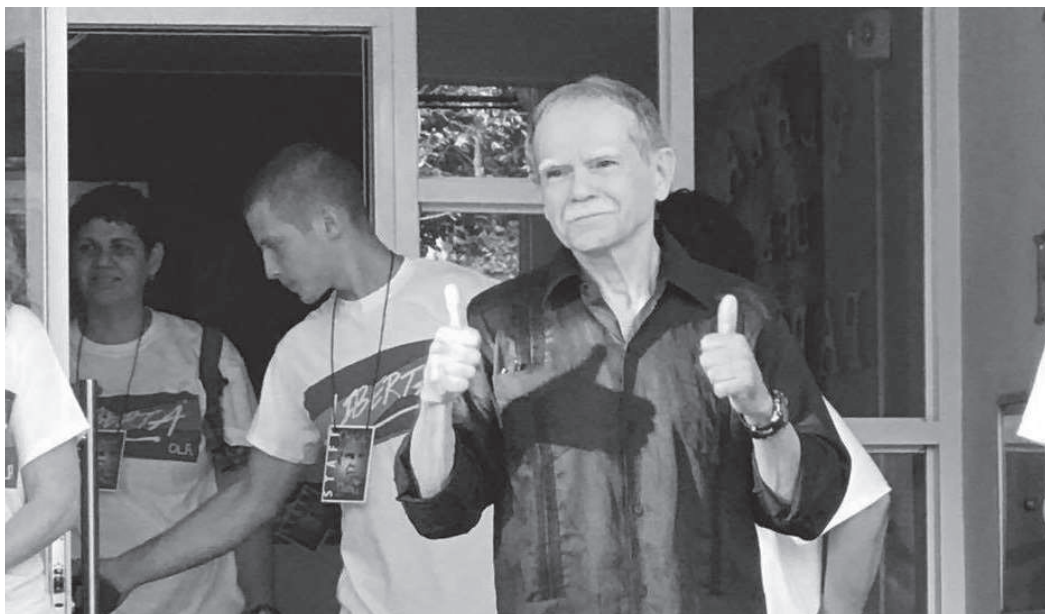


02 διεθνή

Επιτέλους ελεύθερος!

Μετά από 36 χρόνια στις φυλακές των ΗΠΑ, εκ των οποίων τα περισσότερα σε πλήρη απομόνωση, ο αγωνιστής της ανεξαρτησίας Όσκαρ Λόπεζ Ριβέρα βαδίζει πάλι ελεύθερος στους δρόμους του Πουέρτο Ρίκο. «Τίποτα δεν κοστίζει η αγάπη προς την πατρίδα. Αυτό που κοστίζει είναι να τη χάσεις», ήταν η πρώτη δήλωσή του. Και στην ερώτηση τι σκοπεύει να κάνει τώρα που είναι ελεύθερος, απάντησε έτσι: «Να αγωνιστώ για την ενότητα που είναι απαραίτητη ώστε να αποτινάξουμε τον αποικιακό ζυγό, και να δουλέψω. Αυτά τα δύο πράγματα ξέρω να κάνω».



γυρίζει

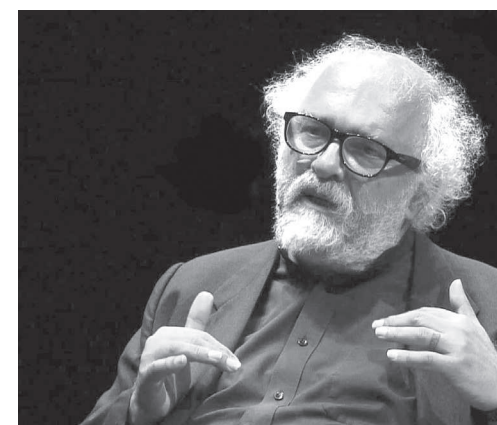
Και βιβλία γιοκ...

Την προηγούμενη εβδομάδα η τουρκική αστυνομία εισέβαλε στον εκδοτικό οίκο «Belge» στην Κωνσταντινούπολη και κατάσχεσε 2.170 βιβλία. Η πρόφαση που χρησιμοποιήθηκε ήταν η «έλλειψη επίσημης θεωρημένης ταινίας» σε κάποια από αυτά. Πάντως οι αστυνομικοί αρχικά δήλωσαν πως είχαν εντολή να κατάσχουν τα βιβλία «Κούρδοι χωρίς πατρίδα» και «Αποφάσεις σκληρότερες από τον θάνατο» του συγγραφέα Μεχμέτ Γκιουλέρ. Κατασχέθηκαν όμως και εκατοντάδες ακόμα βιβλία, εκδόσεις της δεκαετίας του 1980 και του 1990 (όταν δεν είχε καθιερωθεί η απαραίτητη σήμερα «ταινία»...). Στη διάρκεια της πολύωρης επιχείρησης η αστυνομία εμπόδισε τους εργαζόμενους να βγουν από το χώρο, ενώ ο συντάκτης Μεχμέτ Αλί Μπαρίς τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση. Πρόκειται δηλαδή για ένα μικρό μόνο, αλλά συμβολικό περιστατικό στη «μηδενικής ανοχής» Τουρκία του Ερντογάν...

Ο προοδευτικός εκδοτικός οίκος «Belge» ιδρύθηκε το 1977 από την Αϊσενούρ Ζαράκολου, σύζυγο του συγγραφέα και ακτιβιστή Ρακίπ Ζαρακολού*, και μέχρι το στρατιωτικό πραξικόπημα του Εβρέν (1980) δημοσίευε κυρίως ακαδημαϊκά και θεωρητικά βιβλία. Στη συνέχεια επικεντρώθηκε σε εκδόσεις για την πολιτική, την οικονομία, τη φιλοσοφία και τα ανθρώπινα δικαιώματα, με συγγραφείς που περιλάμβαναν και πολιτικούς κρατούμενους. Με την έκδοση των πρώτων κιάλας βιβλίων, απαγγέθηκαν κατηγορίες κατά του ζεύγους, οδηγήθηκαν στη φυλακή, έγινε κατάσχεση και καταστροφή των αντιτύπων, ενώ τους επιβλήθηκαν βαρύτατα πρόστιμα.

Ο εκδότης είχε συλληφθεί πάλι το 2011, με το πρόσχημα ότι είχε διασυνδέσεις με την Ένωση Κουρδικών Κοινοτήτων (ΚΚΚ), η οποία θεωρείται ότι πρόσκειται στους «τρομοκράτες» του ΡΚΚ. Αφέθηκε ελεύθερος τον Απρίλιο του 2012. Ο Ρακίπ Ζαρακολού (φωτό) δήλωσε με αφορμή την εισβολή της αστυνομίας στον εκδοτικό οίκο και την κατάσχεση βιβλίων με γελοία προσχήματα κρύβεται μια βαθιά ιστορική πραγματικότητα. Αυτή η χώρα δεν θα καταφέρει ποτέ να αλλάξει. Η Μαύρη Ιστορία θα επαναλαμβάνεται συνέχεια. Μέχρι να φάνε το μεγάλο χαστούκι της ιστορίας!»

* Άρθρο του Ρακίπ Ζαράκολου, με τίτλο «Αριστεροκτονία και Νεολαιοκτονία», έχει δημοσιευθεί στο Δρόμο (φύλλο 281).



Δήξη συναγερμού;

Γερμανία και Γαλλία ξανά υπό (προσωρινό) έλεγχο

■ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΦΙΝΑΛΗ

Τρίτο τεστ πριν τις ομοσπονδιακές εκλογές του Σεπτεμβρίου, ακόμη πιο φαρμακερό από τα προηγούμενα για τη γερμανική σοσιαλδημοκρατία, ήταν οι εκλογές στο κρατίδιο της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας. Η τοπική συγκυβέρνηση SPD-Πράσινων γνώρισε τη συντριβή, με τους δύο εταίρους να χάνουν συνολικά σχεδόν 13% και τους χριστιανοδημοκράτες (CDU) να εκτινάσσονται στην πρώτη θέση. Έτσι μπαίνει και η τελευταία πρόκα στο φέρετρο των φιλοδοξιών της Κεντροαριστεράς, που ευελπιστούσε ότι ένας Σουλτς και μια δόση «αντινεοφιλελεύθερου» βερμπαλισμού αρκούσαν για να απειλήσουν την πρωτοκαθεδρία της Μέρκελ. Αιτία της νέας ήττας των σοσιαλδημοκρατών δεν είναι όμως μόνο η επιχειρούμενη κοροϊδία, που συγκρούεται με τη σκληρή πραγματικότητα της συνεχιζόμενης ομοσπονδιακής συγκυβέρνησης CDU/SDP. Είναι και το γεγονός ότι, με δεδομένη την οξεία αντιπαράθεση στους κόλπους της άρχουσας τάξης των ΗΠΑ, η Μέρκελ φαίνεται στα μάτια των παραδοσιακά «ρεαλιστών» συμπατριωτών της (και εν πολλοίς είναι) ηγέτιδα όχι μόνο της κυρίαρχης στην Ε.Ε. Γερμανίας, αλλά συνολικά του στρατοπέδου της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Δεδομένου, επιπλέον, και του γεγονότος ότι είναι από τους λιγότερο χαμένους της παγκόσμιας και ευρωπαϊκής κρίσης, πολλοί Γερμανοί δεν βλέπουν το λόγο να επενδύσουν σε κάποιον που απλά θέλει να γίνει χαλίφης στη θέση του χαλίφη. Χαρακτηριστικό ήταν από αυτήν την άποψη το γεγονός ότι η απερχόμενη πρωθυπουργός της τοπικής συγκυβέρνησης SPD-Πράσινων έφαγε (μάτια) την τελευταία εβδομάδα σε όρκους ότι δεν πρόκειται ποτέ να στηριχθεί στην «επάρτη» Αριστερά. Μια αντίστοιχη στάση και από την Αριστερά (ότι δηλαδή δεν επιδιώκει καμιά συνεργασία με τους σοσιαλφιλελεύθερους συνεργάτες της Μέρκελ) ίσως να τη βοηθούσε

ΕΚΛΟΓΕΣ Β.ΡΗΝΑΝΙΑΣ-ΒΕΣΤΦΑΛΙΑΣ (14/5/2017)		
Αποτελέσματα	2017	2012
ΑΠΟΧΗ	34,8%	40,4%
ΛΕΥΚΑ-ΑΚΥΡΑ	1,1%	1,4%
Χριστιανοδημ. (CDU)	33,0%	26,3%
Σοσιαλδημοκρ. (SPD)	31,2%	39,1%
Ελεύθεροι Δημ. (FDP)	12,6%	8,6%
Εναλλακτική (AfD)	7,4%	---
Πράσινοι (Die Grünen)	6,4%	11,3%
Αριστερά (Die Linke)	4,9%	2,5%
Πειρατές (Die Piraten)	1,0%	7,8%
Λοιπά κόμματα	3,5%	4,4%

να εκφράσει την όποια αμφισβήτηση. Αλλά έχει και η γερμανική Αριστερά τα... ταμπού της, με πρώτο ορατό αποτέλεσμα να μείνει για ο,1% εκτός τοπικού κοινοβουλίου. Την όποια δυσαρέσκεια καρπώθηκε έτσι κυρίως η «Εναλλακτική για τη Γερμανία» (AfD), χωρίς όμως να πείσει, και αυτή τη φορά, ότι μπορεί να απειλήσει τα κατεστημένα κόμματα. Τα κέρδη της Αριστεράς και της AfD σχετικοποιούνται κι άλλο αν συνυπολογίσει κανείς την εξαφάνιση των Πειρατών, που το 2012 είχαν καρπωθεί τις ψήφους της αμφισβήτησης. Με δυο λόγια, η καγκελάρια Μέρκελ βαδίζει με ακόμη μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση προς την αναμέτρηση του Σεπτεμβρίου. Οι υπόλοιποι, ιδίως το SPD και το FDP, αναμετρώνται μάλλον για το ποιος θα είναι ο συνεργάτης της...

Και... κυβέρνηση του Βισύ

Στη γειτονική Γαλλία ο νέος πρόεδρος Μακρόν, επιβεβλημένος από όλα τα εγχώρια και εξωχώρια δυναμικά κέντρα, σχημάτισε τη νέα του κυβέρνηση με επικεφαλής τον δεξιό Εντουάρ Φιλίπ, μαδώντας τα δύο πάλαι ποτέ μεγάλα κόμματα της Κεντροδεξιάς και της Κεντροαριστεράς. Όπως έγινε δεκαετίες πριν και στην Ιταλία, φαίνεται ότι το σύστημα

εγκαταλείπει τους «σοσιαλιστές» στη μοίρα τους, ενώ και οι κεντροδεξιό Ρεπουμπλικάνοι λαμβάνουν το μήνυμα ότι η δουλειά μπορεί να γίνει και χωρίς αυτούς σε πρωταγωνιστικό ρόλο. Επίσης ο Μακρόν ήδη όρισε μόνος του «δημοκρατικότητα» τους υποψήφιους βουλευτές (μερικούς χωρίς καν να τους ρωτήσει), εξυτελιζοντας τον πρώην πρωθυπουργό Βαλς, που είχε σπεύσει να τον υποστηρίξει προδίδοντας τον «σύντροφό του» Αμόν. Όσο για τον κεντρώο Μπαϊρού, που ονειρευόταν πρωθυπουργίες, έγινε τουλάχιστον υπουργός. Η πιο συμβολική επιλογή είναι πάντως ο νέος υπουργός Οικονομίας: ο δεξιός Μπρουνόν Λε Μερ είναι «πεπεισμένος ευρωπαϊστής», δηλαδή φανατικός οπαδός της γερμανικής Ε.Ε. «Θα ταίριαζε κουτί στην κατοχική κυβέρνηση του Βισύ», ήταν ένα από τα πρώτα κακεντρεχή αλλά εύστοχα σχόλια.

Χαμός γίνεται όμως και στα «άκρα» του συστήματος: στο μεν Εθνικό Μέτωπο η Μαρίν Λεπέν μετά βίας συγκρατεί όσους της επιτίθενται για την «αναποτελεσματική» γραμμή της, ενώ και στην πέραν των «σοσιαλιστών» Αριστερά επικρατεί το χάος ενόψει των επερχόμενων βουλευτικών εκλογών. Ο φιλόδοξος Μελανσόν παίρνει και πάλι διαζύγιο από το Γαλλικό Κ.Κ. (το οποίο ψάχνει σανίδα σωτηρίας μεταξύ «σοσιαλιστών» και Πράσινων...) και ελπίζει κι αυτός σε συνεργασία με τμήματα του καταρρέοντος Σοσιαλιστικού Κόμματος για να επιβιώσει σε ένα εκλογικό σύστημα που είχε φτιαχτεί για άλλες εποχές. Ούτε αυτός μοιάζει να καταλαβαίνει ότι η έμμεση στήριξη του Μακρόν στο 2ο γύρο των προεδρικών εκλογών δεν θα ξεχαστεί εύκολα από πολλούς υποστηρικτές του, κι ακόμη χειρότερα, ότι η προσπάθεια να εκφραστεί η δυσαρέσκεια των απορριπτόμενων στρωμάτων απαιτεί κάτι παραπάνω από τακτικισμούς και χαρισματικούς ρήτορες...